

ἄγλειφτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλειφτός < γλείφω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔλειξε τις: Ἡγάττα δὲν ἀφίνει τὰ πιάττα ἄγλειφτα. Ἀγλειφτο ἄφησε ἡ γελάδα τὸ μοσκάρι της. Συνών. ἄγλυφτος 2, ἄλειχτος.

ἀγλέτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλέτιστους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλετιστός < ἐγλετίνω.

Ἐπὶ τῶν δερμάτων, ἀκατέργαστος, ἀδέψητος. Ἀντίθ. ἐγλετισμένος.

ἀγληθριάζω ἀμάρτ. ἀγυληθριάζω Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγλήθρα, δι' ὃ ἰδ. ἀγλήθα.

Πάσχω ἐκ νόσου τοῦ ἥπατος, ἐπὶ τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν.

ἀγλήθα ἡ, Ρόδ. γλήθα Στερελλ. (Λοκρ.) γλήθα Ρόδ. ἀγλήθρα Β.Εὔβ. ἀγλήθα Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀγλήθα Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀγυλήθρα Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἄβ-βλ. θας Κῶς

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄγλις -ιθος καὶ -ιδος καὶ ἀγλῖς -ιθος. Παρ' Ἡσυχ. «ἄγγλιδες» ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Λεξιλογ. Ἀρχ. 6 (1923) 355 κέξ. Πβ. καὶ Ἡσυχ. «ἀγλῖδια» σκορόδα.

1) Ἡ σκελὶς τοῦ σκορόδου καὶ τῶν κινρωδῶν Κῶς Ρόδ. Στερελλ. (Λοκρ.): Δὼς με μίαν γλήθαν πορτοκαλίον Ρόδ. 2) Ἀδὴν (πιθανῶς τῶν ὑπογενεῶν ἀδένων) Β.Εὔβ. β) Νόσος τοῦ ἥπατος τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, ἐχινόκοκκοι Πελοπν. (Μαζαίικ.): Ἐπίασαν ἀγυληθρες τὰ γιδερά. 3) Γενεὰ Ἡπ. (Δρόβιαν.) Συνών. ἀγγλήθα, σκελίδα, τσέτα.

ἀγλιτριάζω ἀμάρτ. ἀναγλιτριάζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγλιττος - *ἀναγλιττος. Πβ. καὶ ἀγλίτσιαστος.

Ἀποβάλλω τὴν γλοιώδη οὐσίαν καὶ οὕτω συστέλλομαι, ρικνοῦμαι.

ἀγλίτσιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλίτσιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλιτσιαστός < γλιτσίαζω.

Ὁ μὴ ἔχων γλίττες εἰς τὰ ἐνδύματά του, καθαρός. Ἀντίθ. γλίτσης.

ἀγλουμίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀγλουμία Κάρπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ χλωρὸν κεράτιον: Κούρταλον εἴησαν οἱ ἀγλουμίδες (κούρταλον = πρᾶγμα πολὺ ξηρόν). Πβ. ἔμπαρο.

ἀγλούπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ἀγλούπιγος Πόντ. (Σάντ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγλούπιχτος Πόντ. (Κοτύωρ).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλουπιστός < γλονπίζω.

1) Ὁ μὴ περιηρημένος τὸν φλοιόν, τὴν ἐσχάραν κτ., ὁ μὴ ἐκλελεπισμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀγλούπιγο ἔν' τὸ ξύλο Ὁφ.

Ἡ γιὰ μ' ἀγλούπιγο ἔν' αὐτόθ. Τὸ μῆλον ἀγλούπιγον μὴ τρώς ἀπο Χαλδ. Πβ. μεταγν. Θεοφρ. Ἰστορ. φυτ. 5,1,2 «ἀλόπιστα» (δένδρα). Συνών. ἄγλυφτος 1, ἀξεφλούδιστος. 2) Μεταφ. α) Ὁ μὴ ἀποβαλὼν χρήματα (δηλονότι ἐκβιασθεὶς ἢ καταναγκασθεὶς) Πόντ. (Τραπ.): Ὀλονοὺς ἐγλούπ'σεν, ἐγὼ μονάχον εἶμαι ἀγλούπιγος. β) Ἀνάγωγος, ἀγροῖκος Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀπελέκητος.

ἀγλοφώτιστος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλοφωτιστός < γλοφωτίζω.

Ὁ μὴ ἔχων κοιλότητα διὰ γλυφῆς, ὁ μὴ κοιλανθεὶς, ἐπὶ λίθου, ξύλου κτ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἔναν τὸ λιθάρ' γλοφωτισμένον ἔν' καὶ τ' ἄλλο ἀγλοφώτιστον (λιθάρ' = μυλόπετρα) Τραπ. Ξύλον ἀγλοφώτιστον αὐτόθ. Συνών. ἀγλόφωτος.

ἀγλόφωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλοφωτός < γλοφώνω.

Ὁ μὴ διὰ γλύψεως κοιλανθεὶς, ἐπὶ λίθου, ξύλου κτ. Ἡ πέτρα ἀγλόφωτον ἔν'. Συνών. ἀγλοφώτιστος.

ἀγλύκαντος ἐπίθ. Ἡπ. Κάρπ. Πελοπν. (Κυνουρ.) Παξ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα (ἐκδ. Μαρασλή) 2,172 ΓΒλαχογιάνν. Λόγ. κ. ἀντίλογ. 69 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,215 ἀγλύκαντους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀγλύκατος Εὔβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. κ. ἄ. Πελοπν. (Αἰγ. Μεσσ. Ὀλυμπ.) ἀγλύκατους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Σιάτ.) ἀγλύκατος Βιθυν. ἀγλύκιστους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκαντός < γλυκαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πικραίνω - ἀπίκραντος καὶ ἀπίκρατος. Τὸ ἀγλύκιστος ἐκ τῆς μετοχ. γλυκασμένος < γλυκάζω ἀμάρτ.

1) Ὁ μὴ γενόμενος γλυκύς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκύς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) κ. ἄ. β) Ὁ μὴ ὢν γλυκύς, ὁ πικρὸς ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Φαρμάκι ἀγλύκαντο μέσ' ἔς τὸ λαιμό μου
δὲ θέλω σύντροφο κάτω ἔς τὴ γῆ.

2) Μεταφ. ὁ μὴ ἡδόμενος, ὁ μὴ ἡσθεὶς τὸν βίον ταλαιπωρημένος, δυστυχὴς ἐνθ' ἄν.: Ὁλὴ τὴ ζωὴ του εἶναι ἀγλύκατος Ὀλυμπ. Τοῖς ἄλλες γλύκαινε καρδιές, μὰ αὐτὴ ἦταν ἀγλύκαντη ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Νὰ πὰ' νὰ πλύνω ἄρρωστους, νὰ λούσω βαρυνμένους
καὶ νὰ γλυκάνω ἀγλύκαντους καὶ θαλασσοπλυνμένους

Κάρπ. β) Συνήθως ἐπὶ ἀρᾶς, ποῦ νὰ μὴ γλυκαθῇ, νὰ μὴ εὐτυχίσῃ ἐνθ' ἄν.: Νὰ μὴ γλυκαθῇ τ' ἀχείλη σου, ἀγλύκατε! Αἰδηψ. Ἀγλύκατε, ποῦ νὰ μὴ γλυκαθῇς! Αἰγ. Ἀγλύκατε! τί 'ν' αὐτὰ ποῦ ἔκανες; Ζαγόρ. Τί μῶφκειαι τ' ἀγλύκατον! αὐτόθ. Τὸν εἶδα τὸν ἀγλύκαντο ποῦ μὲ σφόδρῃσας! Παξ. Ἀγλύκαντο κι ἀδρόσιστο! Ἡπ. Μ' ἔβγαλε μαλλί ἔς τὴ γλῶσσα τοῦ κουφουζώητου, τοῦ ἀγλύκατον! Ζουπάν. Πβ. ἀγλυκοσάλιστος, κοψότυχος. γ) Ἀποφράς, ἐπὶ ἡμέρας ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ἂν ἐρῇ μέρ' ἀγλύκαντη ἔς τὰ ξένα νὰ πεθάνῃς,
ποιὸς θὰ βρεθῇ ἔς τὸ πλάι σου τὰ μάτια νὰ σοῦ κλείσῃ;
Πβ. ἀγλύκιστος, ἀγλύκιστος, ἀγλυκος.

ἀγλύκιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.) ἀγλύκιστος Πελοπν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκιστός < γλυκίζω ἀμάρτ.

